

[Nathalie Lind.]

regulere pensionerne. Jeg håber da rigtig nok, at man, når man får det fornødne materiale via kildeskatten, undgår disse uklarheder i bedømmelsesgrundlaget og så i enighed kan finde frem til en ordening.

Men det, jeg tog ordet for at sige, var egentlig, at jeg studser nu noget, når ministeren undrer sig over, hvorfor der altid, når der er tale om sociale spørgsmål, fra andre partiers side i salen rejses spørgsmål om penge. Det er jo ganske betydelige beløb, der er tale om her, og det, som mit indlæg gik på i dag, var, at ved at bruge så stort et beløb på det, jeg kaldte en unuanceret måde, afskærer vi os fra at sætte ind på andre områder — det samme som hr. Valbak også så stærkt var inde på — hvor der i høj grad er trang til det. Jeg beklager, at ministeren ikke straks kunne give mig enten ret eller uret i det, jeg nævnte om skatteklommen for pensionisterne. Jeg vil være meget bekymret, hvis det viser sig, at jeg har ret og der så skal bruges yderligere mange mill. kr. for at løse dette problem på en rimelig måde, for vi har i dag ligesom foruddiskonteret denne afgørelse ved her at stemme om de 300 mill. kr. Jeg må igen tilbagevise, at der er tale om et efterslæb. Det er der ikke. Man kan vurdere forskelligt, hvilket udgangspunkt man ønsker for forhøjelser, og dér er det rigtigt, at socialdemokratiet i sin betænkning i maj 1971 sagde: vi ønsker, at pensionisterne skal reguleres i forhold til de lavtlønnede. Men jeg tror, ministeren glemmer, at man aldrig nogen sinde har set en overenskomstsituation, hvor man i den grad samlede de forhøjelser, der blev givet, om de lavtlønnede. Derfor ville det medføre helt abnorme stigninger, og socialdemokratiet gik da ikke i maj måned og ministeren endnu mindre i dag — for det er jo kun en delvis opfyldelse af løftet — fuldt op til det, der kunne have været tale om. Det skal jeg ikke bebrejde dem, men det er altså ikke en sammenligning, der helt kan holde.

Dette var, hvilken reguleringsfaktor man vil bruge. En helt anden side af sagen er, at man i en årrække har målt et pensionistøgetepars niveau i forhold til gennemsnitslønnen for en arbejder, og derved viser det sig, at pensionisterne får en stigende dækning i forhold til det, den erhvervsaktive får.

(Kort bemærkning).

Poul Schlüter: Nu siger socialministeren, at dette lovforslag sandelig ikke er et forsøg på at sætte et plaster på det sår, som opstod, da kulegravningen brød sammen. Bevares, det kan man mene. Videre siger socialministeren, at lovforslaget i hvert fald var fremsat, inden kulegravningsarbejdet begyndte. Det er rigtigt, det ved vi alle. Men det vidste også økonomi- og budgetministeren, og så er det, jeg spørger: hvis socialministeren dengang mente, at det var uden for enhver diskussion, at selvfølgelig skulle dette af hende fremsatte lovforslag gennemføres, hvorfor i alverden kan hun så føre en korrespondance med økonomi- og budgetministeren, som handler om dette ene, at lovforslaget alligevel ikke skal gennemføres? Hvordan kan socialministeren dog ville fastholde i dag, at hun ikke et øjeblik har tænkt sig, at den mulighed forelå, at lovforslaget skulle falde væk, når hun har skrevet til økonomi- og budgetministeren og behandlet den mulighed, at det skulle det alligevel?

Ministeren siger, at der er et efterslæbsproblem. Ja men vil ministeren da bestride det talmateriale, hun selv har givet udvalget, og som viser, at medens i 1959 folkepensionisternes andel af de erhvervsaktives indkomst var 53 pct., var den for kort tid siden nået helt op på 61,4 pct.? Hvordan kan man dog så tale om, at der foreligger et efterslæbsproblem? Det er simpelt hen en umulighed. Det viser socialministerens egne tal i bilaget til udvalgsbetænkningen. Men dér skal de tal ikke få lov at blive liggende. Derfor har jeg ønsket af fremhæve dem fra talerstolen i dag.

Valbak: Ministeren sagde: vi vil gerne være med til at prioritere. Nu er det jo sådan, at for at man kan prioritere, skal man også have noget at prioritere med. At prioritere med nul er der ikke meget grin ved. Ministeren siger videre; men vi vil, inden vi giver os til at prioritere i denne sag, opnå balance. Det er selvfølgelig en af pointerne i denne sag. Vi mener, at der i denne sag er balance, og jeg har i min tale ved første behandling givet udtryk for, at der hermed stikkes nogle linjer ud, der i løbet af kort